

РЕШЕНИЕ

№ 3289

гр. София, 16.05.2013 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Първо отделение 12 състав, в публично заседание на 14.05.2012 г. в следния състав:

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪДИЯ: Наталия Ангелова

при участието на секретаря Цонка Вретенарова, като разгледа дело номер **7675** по описа за **2011** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Съдебното производство е по реда на чл.145 и следващите от Административнопроцесуален кодекс (АПК) вр. чл.220 от закона за митниците (ЗМ). Делото е образувано по жалба на [фирма] със седалище в [населено място] и ЕИК по БУЛСТАТ №[ЕИК], против Решение № 9600-0219/21.06.2011г. на началника на Митница Столична, потвърдено с Решение № 597/19.08.2011г. на директора на Агенция Митници, като се иска от съда отмяната на обжалваното решение, уточнено с процесуална молба на л. 12 от делото.

В писмена защита по делото се твърди неправилност на приетото, че дружеството е задължено за мито по ЕАД № №09BG005101H0099789/09.10.2009г. твърди се допуснати съществени нарушения на процесуалния закон и материална незаконосъобразност – по съображения, че не били взети предвид възражения на дружеството относно неправилност на приетото, че представения от дружеството сертификат с дата 05.10.2010г. не е автентичен. Дружеството не било запознато с цитирания в обжалваното решение сертификат, посочен в отговора на властите от С. А., както и с представените доказателства по административната преписка. Не били изложени мотиви за неоснователност на възраженията на дружеството при обжалването по административен ред. Иска се от съда да присъди на жалбоподателя и направените разноски по делото.

Ответникът – началник на Митница Столична, чрез процесуален представител юрк. С., оспорва жалбата като иска от съда да постанови отхвърлянето ѝ като

неоснователна. Искане от съда да приеме по фактите за правилен изводът в мотивите на обжалваното решение, че представеният към митническата декларация сертификат форма „А” с № 18967/05.10.2009г. е нередовен и не можело да бъде приет за предоставяне на тарифни преференции, предвид сравнението му с представения оригинален такъв на властите на С. А., издаден на турската фирма при закупуването на стоките по процесната ЕАД. Счита, че на основание чл. 80 от Регламент 2454/93 само при представяне на сертификат за произход форма „А” по образец, приложение 17, могат да се ползват тарифни преференции по чл. 67 от същия регламент. От извършената насрещна проверка счита за доказано, че представеният към митническата декларация сертификат не е автентичен, в това число и като се позовава на качеството на официален документ на отговора на властите от Кралство С. А.. Счита, че жалбоподателят е бил в невъзможност да представи оригинал на сертификата или друг документ за да докаже основателността на искането си за предоставяне на тарифни преференции при вноса на стоката. Като последица от тази невъзможност счита възникването на митническо задължение за жалбоподателя, установено с обжалваното решение. От ответника не е направено искане за присъждане на разноски.

По делото са приети доказателствата по административната преписка, Жалбоподателят е направил с жалбата искане за представяне единствено на административната преписка, съгласно писмено волеизявление на л. 47 от делото, не се възразява по приемането на представените доказателства от ответника, в това число и в оригинал на сертификата от 06.10.2009г. посочен в отговора на властите от С. А..

Съдът като обсъди доказателствата по делото, взе предвид становищата на страните, като извърши на основание чл.168,ал.1 АПК служебна проверка на оспорения акт на всички основания по чл.146 АПК, приема за установено следното:

С ЕАД №09BG005101H0099789/09.10.2009г., получателят по същата - фирма [фирма], е декларирал пред Митница Аерогара С. внос на стоки от Т. - „линеен алкилбензен” 44 000 кг, с изпращач турската фирма „В. П.”, в клетка 37 „Митнически режим” е посочен код 400 - „допускане до свободно обръщение за крайно потребление”, а в клетка 36 „Преференции” е вписан код „200” и е приложен сертификат форма „А” с № 18967/05.10.2009г., издаден от държавен орган от С. А. и сертификат за произход №00217634, издаден от турските власти. В клетка 47 е вписано задължение за мито 2522,27 лв., а в клетката за счетоводни данни ръкописно - „депозит 3783,42 лв.

Не е спорно между страните, че този депозит е внесен по сметка на Митница Аерогара С., съгласно вписването на гърба на ЕАД, на 12.10.2009г. е разрешено вдигането на стоките. На гърба на митническата декларация за осъществения документен контрол при приемането на ЕАД е отбелязано ръкописно следното: данните по ЕАД съответстват на данните по приложените документи; митническата стойност е приета по реда на чл.20 от Митническия кодекс, тарифния номер на стоката отговарял на клетка 31, т.е. съответства на описанието на стоката. В забележка е посочено, че сертификатът за произход не е признат за използване на преференции, изпратен е за допълнителна проверка в отдел „ТП”, посочен е и размера на събрания депозит – 3783,42 лв. Под тези вписвания се съдържа дата – 09.10.2009г., подпис и печат на митнически орган при митница Аерогара С..

Под номера на ЕАД в клетката за получаващо учреждение е поставен подпис, а

печата на митническия орган съдържа Митница Аерогара С., в клетка 54 от митническата декларация е вписан код на приемащото митническо учреждение № 005101, което съответства на Митническо бюро Г., съгласно актуалния класификатор на митническите учреждения към дата на подаването на декларацията, представляващ Приложение Наредба № Н-17 от 13 декември 2006 г. за прилагане на разпоредбите на приложение № 37 и приложение № 38 от Регламент (Е.) № 2454/93 на Комисията относно писмено деклариране чрез единния административен документ (само Наредба Н-17/2006).

Водена е кореспонденция за проверка на сертификата от С. А. – поради неправилно поставяне на печата в клетка 12 вместо в клетка 11 – първоначално от органи от Митническо бюро Г. – част от Митница Аерогара С. към датата на подаването на ЕАД, а впоследствие действията по последващата проверка на сертификата са извършвани от органи при Митническо бюро С. – изток, което към датата на издаване на обжалваното решение е част от структурата на Митница Столична. Принадлежността на посочените бюра към съответните митници се установява от актуалните редакции на посоченото Приложение 18 към датата на подаване на ЕАД и датата на издаване на обжалваното решение. Митническо бюро Г. е закрито на 16.12. Митническо бюро Г. е закрито от 00 часа на 16 декември 2009 година съгласно Заповед № ЗМФ-1441/09.11.2009г. – т. I, по т.IV-правоприемник на това бюро е митническо бюро С. –изток, което е част от структурата на Митница Столична към датата на издаване на процесното решение. Съгласно т.V от същата заповед - започнатите от закритите митнически учреждения производства се довършват от правоприемниците. Посоченото фактическо и правно положение на правоприемство в компетентностите е възприето от трайната съдебна практика (напр. Решение № 6975 от 17.05.2012 г. по адм. д. № 9304/2011 г., I отд. на ВАС, Решение № 7062 от 18.05.2012 г. по адм. д. № 7907/2011 г., VIII отд. на ВАС), известно на съда и съдът го счита за безспорно установено.

След разменена кореспонденция при извършена последваща проверка на основание чл. 94 от Регламент 2454/93, началник на Отдел „ТП” при Митницата издава служебна бележка, в че приложения към процесната ЕАД сертификат форма „А” № 18967/05.10.2009г. е „нередовен” и становище, че този сертификат не може да бъде приет като основание за предоставяне на тарифни преференции по Общата система за преференции. Към тази служебна бележка е приложено писмо с изх.№ 4417/1095/09 от 26.01.2011г. , на заместник-директора на Агенция Митници, в което е посочено, че е получен отговор от оторизираните власти на С. А. относно сертификат форма „А” № 18967/05.10.2009г., който бил издаден в офиса в [населено място] и е подписан от г-н Е. Е. Ал Б., а не в офиса на [населено място] от г-н Н. Ал М.. Прилага се копие от сертификата, тъй като оригиналът бил задържан от власите в С. А., от което следва, че се прилага копие на сертификата , представен от жалбоподателя към ЕАД, предвид изпращането на оригинала от същия за проверка.

С обжалваното по делото Решение № 9600-0219/21.06.2011г. на началника на Митница Столична, и в потвърждаващото го Решение № 597/19.08.2011г. на директора на Агенция Митници, е възприето становището, че след като е изпратен сертификата на оторизираните власти в С. А. с писмо 4417 /1095 от 02.12.2009г., от получения отговор от същите – с вх.№ 4417/1095 от 14.01.2011г. се установявало, че „проверяваният сертификат не е автентичен и не е издаден от

оторизиран орган” в [населено място] – Н. Ал М., фирмата износител не била представила този сертификат, уточнено било, че под същия номер № 18967 е издаден друг сертификат от клон на министерството и търговията на С. А. в Д. от Е. Е. Ал Б., който се счита за редовен. Този документ е приет за официален и с доказателствена сила.

По съображения за нередовност на сертификата, е направен извод за липса на основание за прилагане на преференции. В мотивите на решението на директора на Агенция митници е прието за неоснователно искането на жалбоподателя да му бъде предоставен срок от 30 дни за представянето на оригинал на сертификата – тъй като вече е приложен оригинал към процесната ЕАД, изпратен за проверка в С. А. и задържан за последващи проверки, както и предвид негативния отговор относно автентичността и редовността на сертификата. Представянето на оригинала нямало да промени резултата от проверката.

По тези съображения с обжалваното решение, съответно е прието за правилно в потвърждаващото го при обжалването по административен ред, и на основание чл. 6 от Регламент 2913/92, е определено по процесната ЕАД в клетка 36 „Преференции” код 100, а в клетка 47 „Изчисляване на вземанията” за мито вместо посочената в декларацията сума от 2522,27 лв. е определена сума в размер на 5675,11лв. при ставка 6,3% върху митническа стойност 90081,21 лв. и за ДДС вместо 18520,70 лв. е определено в размер на 19 151,26 лв. върху данъчна основа 95756,32 лв. (равностойна на митническата стойност, посочена в клетка 45 и 46 - цената на стоката в лева, и определеното мито).

След констатация на съда, че по делото не е представен сертификата, издаден от властите на С. А. и отговорът на митническите власти на тази държава, че сертификатът е нередовен или доказателства, които ги възпроизвеждат, съдът е задължил ответника да ги представи. В резултат на това по делото от ответника е представено писмо с изх.№ 4417/1095/09 от 26.01.2011г. на Агенция Митници и два сертификата - този представен към процесната ЕАД – с № 18967, вписан ръкописно, посочен като издаден на дата 05.10.2009г., от Н. Ал М., ръководител на отдел доставки към Министерството на търговията и промишлеността, Източна провинция, Д., С. арабия, представен и в превод на л. 52 от делото, и който сертификат е приложен към ЕАД, както и сертификата от турските власти – под № 0217634, приложен към ЕАД, по който няма спор.

Съдът приема за установено по фактите, че приетата неавтентичност на сертификата за произход от С. А. се основава само на посоченото в писмото на Агенция Митници за резултатите от проверката, представено на л. 40 от делото - с изх.№ 4417/1095/09 от 26.01.2011г.

Обжалваното решение е връчено на жалбоподателя на 28.06.2011г., обжалвано административен ред с жалба, постъпила на 13.07.2011г. при компетентния да я разгледа орган – съгласно мотивите на решение № 597/19.08.2011г., първоначално посочено като обжалвано пред съда. Жалбата до съда е с дата 02.09.2011г., с оглед на което е спазен срокът по чл. 149, ал. 3 АПК за обжалването по съдебен ред.

Правни изводи на съда:

Жалбата е подадена в срок и от лице с право интерес от оспорването, както и срещу акт на митнически орган – решение по смисъла на чл. 6 от Регламент (Е.) № 2913/ 92 на Съвета от 12.10.1992г. относно създаване на Митнически кодекс на Общността ,

подлежащ на съдебен контрол по смисъла на чл.243, параграф 1 от същия кодекс, с оглед на което следва да бъде разгледана по същество по реда за оспорване на административните актове по АПК, съгласно чл.220 от Закона за митниците (ЗМ).

Правни изводи по същество:

Съдът констатира, че обжалваното решение е издадено от компетентен орган – началника на Митница Столична, предвид актуалното състояние на структурата на Агенция Митници към датата на издаването на решението и предвид настъпилите структурни промени след подаването ѝ – видно от редакциите на Приложение 18 към Наредба № Н-17/2006г. и цитираната по фактите заповед на министъра на финансите. Жалбоподателят не оспорва компетентността на издателя на обжалваното решение и съдът не намира основания за нарушаване на чл.146,т.1 АПК по следните съображения:

1.Митница Столична е част от структурата на Агенция Митници съгласно чл. 6 от У. правилник на същата Агенция. Началникът на митница е компетентен да издава индивидуални административни актове съгласно общата компетентност на митническите органи чл.15,ал.2,т.8 от ЗМ да издават решения по прилагането на митническото законодателство, както следва от дефиницията на това понятие по националното право по параграф 1,т.13 от Допълнителните разпоредби на същия закон - всеки административен акт по прилагането на митническите разпоредби, издаден от митническите органи за конкретен случай, който е свързан с правни последици за едно или повече лица. В случая обаче се касае за издаване на решение след проверка, която следва да бъде извършена от органи на друга държава по реда на международното митническо сътрудничество, в който случай правилата за възлагане на последваща проверка от началника на митницата на органи от националната митническа администрация - съгласно чл. 84а ЗМ и следващите са неприложими пряко. Съгласно чл. 84л, ал.4 ЗМ - резултатите от проверката, в това число и предложение за определяне на допълнително вносно митническо задължение, се представят на възложилия проверката орган за приемане на „последващи действия”. Тъй като началникът на митницата е компетентен да възложи проверка след приемането на декларацията, то следва, че този орган е и компетентен да издаде акта за определяне на допълнително митническо задължение.

Спрямо общата компетентност по чл.15, т. 8 от ЗМ за издаване на решения от митническите органи, специална разпоредба представлява член чл. 34д, ал.3,т.9 от У. правилник на Агенция Митници, приет с Постановление № 302/2009г. на Министерския съвет, в сила от 15.12.2009 г., обн. ДВ. бр. 100 от 15 Декември 2009г. Съгласно тази разпоредба, началникът на митницата е компетентен да издава индивидуални административни актове по прилагането на митническото законодателство, изрично такива правомощия не са предвидени на друг орган от митницата по У. правилник. Тази норма е в съответствие с чл. 27,ал.1 и чл. 30 от Правилника за прилагане на Закона за митниците (ППЗМ)– също нормативен акт на Министерския съвет. Съгласно чл.27, ал 1 от ППЗМ, всички решения по прилагането на митническите разпоредби са писмени индивидуални административни актове на компетентните за издаването им митнически органи, а чл. 30 ППЗМ предвижда, че „когато в закона или в правилника не е определен точно компетентният за дадено решение орган, счита се, че компетентен е митническият орган, пред който е възникнал проблемът, изискващ вземане на решение”. По аргумент от последната

разпоредба, след като началникът на митницата е компетентен да възложи допълнителна проверка и следва да предприеме действия в зависимост от резултатите от същата, този орган е компетентен и по смисъла на чл.30 ППЗМ да издаде индивидуален административен акт. .

2.Посоченото правно положение по националното право изцяло съответства и на установените правни положения по Регламент (Е.) 2913/92 на Съвета за приемане на Митнически кодекс на Общността, а именно:

А)Съгласно чл. 4, параграф 4 "Митница" е всяко едно място, където се извършват всички или част от формалностите, свързани с митническите правила, а съгласно буква б) от същия параграф „митническа служба на вноса“ означава митническата служба, определена от митническите власти в съответствие с митническите правила, където се извършват формалностите (...), включително подходящ митнически контрол, основаващ се на риска.”

Б)Съгласно чл. 60, при отсъствие на законодателни мерки от страна на Общността държавите-членки определят рамките на компетентност правомощията на отделните митнически учреждения на териториите им, при отчитане, в случай на необходимост, на природата на внасяните стоки и митническите режими.

В) Съгласно чл.201, параграф 1, буква а) вносното митническо задължение възниква при допускане за свободно обръщение на стока, подлежаща на облагане с вносни сборове, а съгласно параграф 2 от същата разпоредба - митническото задължение възниква от момента на приемане на митническата декларация.

Г) Съгласно чл. 217, параграф 1, размерът на митните сборове, който произтича от даденото митническо задължение, се изчислява от митническите органи в момента, в който те разполагат с необходимите елементи – в случая това е датата на писмото на Агенция Митници, в което е възпроизведен отговора на властите на С. А. за извършената проверка на автентичността на сертификата форма „А”, т.е. – 27.01.2011г.

От цитираните разпоредби на Митническия кодекс следва, че митническото бюро следва да се счита за митница по смисъла на чл. 4, параграф 4 от същия и митнически орган на бюрото е компетентен да издаде решение по прилагането на митническото законодателство. Митническият кодекс не съдържа правила за компетентен митнически орган да издаде решение в случаите на определяне на допълнително вносно митническо задължение след извършена последваща проверка по реда на чл.94, ал.1 и ал.2 от Регламент 2454/93. Следователно, на основание чл. 60 от Митническия кодекс са приложими националните правила за разпределението на компетентностите между митническите органи и учреждения, съгласно които, както подробно се обоснова по т.1, компетентен да издаде обжалваното решение за определяне на допълнително вносно митническо задължение е началникът на митницата, на територията на която е подадена ЕАД.

Жалбоподателят не е оспорил представен по делото документ по административната преписка, верността на изчисленията за допълнително мито, нито приети факти в мотивите на обжалваното решение и в решението при обжалването по административен ред относно автентичността на сертификата от С. А.. Твърди общо материална незаконосъобразност и допуснати нарушения на процесуалните правила.

По последното основание за оспорване съдът констатира, че в хода на административното производство жалбоподателят не е бил запознат изрично с писмото на Агенция Митници за резултатите от проверката на автентичността на сертификата, такава възможност да се запознае от възпроизвеждането му в мотивите на обжалваното решение и в решението при обжалването по административен ред, а непосредствено - при представянето му по делото. От административната преписка не може да се твърди, че власите на С. А. са представили копие от сертификата под същия номер но издаден от друг орган и на друго място, такъв не е представен и по делото.

Съдът намира, че не са допуснати съществени процесуални нарушения на процесуалните правила при издаването на обжалваното решение – същото е поставено единствено в зависимост от отговора на властите на С. А. за резултатите от проверката на автентичността на сертификат форма „А” с № 18967/05.10.2009г., отговорът на който въпрос е отрицателен и обвързващ митническите органи. Предвид и обстоятелството, че жалбоподателят е представил в оригинал сертификата към ЕАД – изпратен за проверка, то неправилно се твърди, че е нарушено правото му на защита като не му е дадена възможност да представи повторно оригинал на същия сертификат, тъй като жалбоподателят вече е извършил това действие пред митническите органи. Проверката за автентичността му изцяло зависи от властите на държавата по мястото на издаването му. Предвид издаването на последния сертификат от орган на министерство на другата държава, само компетентен държавен орган може да удостовери дали действително е издаден. Жалбоподателят с нищо не е могъл да допринесе за разрешаване на този въпрос или да промени мнението на официалните власти на компетентната държава. Следователно каквито и действия да е извършил жалбоподателя, същите са без значение за издаването на процесното решение и за постановеното с него, тъй като не може да установи автентичността на представения сертификат, издаден от държавен орган на друга държава.

По тези съображения правилни са изводите в мотивите на решението при обжалването по административен ред, че не следва да се предоставя възможност на жалбоподателя да представя повторно оригинал от сертификат форма „А” с № 18967/05.10.2009г., тъй като вече такъв е бил представен към ЕАД при подаването ѝ.

Съдът също констатира, че обжалваното по делото решение съответства на изискването по чл.6, параграф 3 от Митническия кодекс за излагане на мотиви, както и на подробните изисквания за съдържанието на индивидуален административен акт чл. 59, ал.2 АПК, в това число съдържа формално правни и фактически основания за издаването му.

От изложеното до тук следва, че не са допуснати нарушение относно териториалната компетентност и по степен на издадения обжалваното решение административен орган към датата на издаването му, не са допуснати нарушения на изискванията за форма и съдържание, както и не са допуснати нарушения на процесуални правила, в това число и правото на защита на адресата, при издаването му. Решението е законосъобразно по чл.146, т.1, 2 и

3 АПК.

По материалната законосъобразност на оспореното решение жалбоподателят излага твърдения само относно правото му да ползва преференции по процесната ЕАД, без да твърди неправилност в изчисленията или основанието на установеното допълнително вносно митническо задължение – съобразно тарифния код на стоката, приет за верен, съгласно отбелязването на гърба на митническата декларация, а митническата стойност - също приета за вярна. Предвид удостоверяването на верността на тарифното класиране и приемането на митническата стойност на стоката по ЕАД от митнически орган при приемането ѝ, то съобразно същите и следва да се определят дължимите вносни митни сборове.

Материалната законосъобразност на оспореното решение зависи изцяло от преценката на това дали действително сертификат форма „А” с № 18967/05.10.2009г. е издаден от държавен орган от С. А.. Изводът за това е основан единствено на обстоятелството, че сертификата под същия номер в С. А. е издаден от друг държавен орган, от което и извод, че представеният към декларацията сертификат не е автентичен. Този факт не е оспорен от жалбоподателя, същият не е възразил по приемането на никое доказателство по административната преписка.

Съдът приема и следва да цени като официален документ по смисъла на чл. 179, ал.1 ГПК писмо с изх.№ 4417/1095/09 от 26.01.2011г. на заместник-директора на Агенция Митници, относно съдържащите се в него факти – тъй като възпроизвежда съдържанието на официален документ - отговорът на властите от С. А. за резултатите от проверката на сертификат за произход на стоки форма „А” № 18967/05.10.2009г. Освен това жалбоподателят не твърди друго и не оспорва посоченото в писмото, че сертификат под същия номер е издаден в офиса в [населено място] и е подписан от г-н Е. Е. Ал Б. – орган при министерството на търговията и промишлеността на С. А., за разлика от издателя, посочен в представения под същия номер оригинален сертификат към процесната ЕАД пред българските власти.

Проверката на сертификата за произход на стоки е извършена на основание чл. 94 от Регламент (ЕО) № 2454/93 на Съвета от 2 юли 1993 година относно определяне на разпоредби за прилагането на Регламент (Е.) № 2913/92 на Съвета за създаване на Митнически кодекс на Общността. Основателни съмнения относно автентичността на процесния сертификат са възникнали поради поставянето на печата на властите от С. арабия в клетка 12 вместо в клетка 11, както се изисква съгласно образеца на този сертификат, представляващ Приложение 17 към Регламент 2454/93.

След подаване на процесната ЕАД е приет Регламент (ЕС) № 1063/2010 на Комисията от 18 ноември 2010 година за изменение на Регламент (Е.) № 2454/93 - конкретно са изменени разпоредбите на Глава 2, раздел 1, „Обща система за тарифни преференции”. Така през периода от датата на подаване на декларацията до издаване на процесното решение последователно са

приложими две редакции на разпоредбите – относно основанията за ползване на тарифните преференции и необходимите документи са приложими редакциите към датата на подаването на ЕАД, а относно действията на органите по проверката на сертификата - и в двете редакции, тъй като първото действие е извършено на 09.10.2009г. – писмото на л.31 от делото, но проверката е приключила при действието на редакцията след посочената промяна, в сила и към датата на издаване на обжалваното решение. Съобразно последната редакция, която принципно не е различна по съдържание, съдът следва да преценява правното действие на резултатите от извършената проверка.

Налице е соченото основание от митническите органи за проверка на представения сертификат от С. А.. Последващи проверки на сертификати за произход формуляр А се извършват при основателни съмнения относно автентичността на тези документи, съгласно параграф 1 на чл. 94, от Регламент 2454/93 в редакцията преди изменението ѝ с Регламент (ЕС) № 1063/2010г. За тази цел митническите органи връщат сертификата за произход или копие от него на компетентните правителствени органи в държавата-бенефициер износител. – съгласно параграф 2 от същата разпоредба. Държавата-бенефициер е длъжна да съхранява издадените сертификати за произход формуляр А за целите на последващите проверки в срок от 3 години от издаването им. В случая проверката за процесния сертификат ,издаден на 05.10.2009г. е инициирана на 12.11.2009г., видно от представения документ на л. 36 от делото, в което са посочени и основанията за проверка – неправилно поставения печат на компетентните органи, което представлява основателно съмнение за автентичността му.

Също е налице и основанието по изречение последно на чл. 94, параграф 2 от Регламент 2454/93 - поради изпращане на сертификата за проверка стоките са освободени след предоставяне на депозит, видно от вписаното на гърба на митническата декларация за осъществения документен контрол при приемането ѝ. Тези действия на митническите органи са изцяло в съответствие с тази разпоредба, тъй като същата предвижда „освобождаване на стоките при вземане на всякакви предпазни мерки, които преценят за необходими“, ако митническите органи решат да преустановят предоставянето на тарифните преференции по чл. 67 от същия регламент до получаването на резултатите от проверката.

Относително към преценката на резултатите от проверката е правилото на чл. 94, параграф 3 от Регламент 2454/93 - резултатите трябва да бъдат такива, че да установяват дали въпросното доказателство за произход се отнася за действително изнесените продукти и дали тези продукти могат да се считат за произход от страната-бенефициер. Когато в шестмесечния срок по посочения параграф 3 няма отговор или не съдържа достатъчно за да се определи автентичността на въпросния документ или произхода на стоките, следва да се изпрати второ съобщение – параграф 5 от същата разпоредба.

Съгласно изречение второ на последната разпоредба – чл. 94, параграф 5 от Регламент 2454/93, ако компетентните органи на държавата –бенефициер

след второто съобщение не са съобщят в срок от четири месеца резултатите от проверката или ако тези резултати не позволяват да се определи автентичността на въпросния документ или на произхода на продуктите, „молещите органи, освен при изключителни обстоятелства, ще откажат даване на право на тарифни преференции”.

Към датата на издаване на обжалваното решение, съответно датата на писмото на Агенция Митници, в което е възпроизведен отговорът на властите на С. А. – относно методите за административно сътрудничество за целите на последващата проверка на сертификатите за произход формуляр А, се урежда от чл. 97у от Регламент 2454/93, в редакцията на измененията, приети с Регламент (ЕС) № 1063/2010г. По съдържание текстът на член 97у е идентичен с чл. 94 от същия регламент в редакцията преди посоченото изменение. Също в чл. 97у се съдържат разпоредби за 6 и 4 месечни срокове за отговор от държавата –бенефициер и по параграф 5 изречение второ е възпроизведено задължението да се откаже предоставянето на тарифни преференции - ако след срока за отговор на второто съобщение за проверка не е получен отговор в 4-месечния срок от датата на изпращане на второто съобщение, или „ако тези резултати не позволяват да се установи автентичността на въпросния документ или действителния произход на продуктите”.

Следователно, от процедурата за административно сътрудничество – чл. 94 и 97у от Регламент 2454/93 следва, че предоставянето на преференциите по чл. 67 от същия регламент на дружеството-жалбоподател е изцяло в зависимост от потвърждаването от компетентните органи на С. А. на автентичността на сертификата формуляр А с № 18967/05.10.2009г., представен към процесната ЕАД като доказателство за произход на стоките и представляващ основание за предоставянето тарифни преференции.

Съгласно чл. 67, параграф 1, буква а) от Регламент 2454/93 в редакцията преди изменението с Регламент (ЕС) № 1063/2010г. , предоставяните от Общността тарифни преференции са за продукти с произход от „страни-бенефициери“ по смисъла на същия регламент, каквито са изцяло придобитите в тази страна.

С. А. е държава –бенефициер по смисъла на чл. 67, параграф 1, буква а) от Регламент 2454/93, тъй като е включена в списъка към Регламент (ЕО) № 732 /2008 г. на Съвета от 22 юли 2008 година за прилагане на схема от общи тарифни преференции за периода от 1 януари 2009 г. и за изменение на Регламенти (ЕО) 552/97, (ЕО) № 1933/2006 и Регламенти (ЕО) № 1100/2006 и (ЕО) № 964/2007 на Комисията - Приложение 1 към регламента .По отношение на тази държава конкретно няма отбелязвания в колони В, Г и Д от списъка – относно премахването на тарифни преференции за определени стоки или прилагането на специални режими. Не е спорно между страните, че за стоката по процесната митническа декларация – линеен алкилбензен, при установен произход от С. А., дружеството има право да ползва тарифни преференции по разпоредбите на глава 2, Раздел 1 на Регламент 2454/93, озаглавен „Обща система на преференции” и приетите в тази връзка регламенти за прилагането им. .

За да се ползват преференциите по чл. 67 от Регламент 2454/93, се изисква

представянето на доказателства за произход при декларирането на стоките пред митническите органи. Към датата на подаване на процесната ЕАД, е в сила първоначалната редакция на чл. 80 от Регламент 2454/93, озаглавена „Доказателство за произход“ и съгласно която прилагането на тарифните преференции по чл. 67 за продукти от страна- бенефициер, е обусловено от представянето на сертификат за произход формуляр А, образец на който е показан в приложение 17 – буква а), или чрез декларация-фактура, предвидена по чл. 89 параграф 1 от същия регламент – с текст по Приложение 18.

Наличието на основания за прилагането на втората възможна хипотеза за доказване на произхода на процесната стока от С. А. с декларация-фактура, съдържаща текста по Приложение 18, не се твърди от жалбоподателя и не следва от доказателствата по делото.

От фактите по делото следва, че жалбоподателят е направил избор да се възползва от първата предвидена хипотеза – като представи сертификата за произход по образца, посочен в Приложение 17. Образецът на сертификат за произход форма А - Приложение 17 към Регламент 2454/93, действително в клетка 11 от същия се изисква да бъде поставен подписа и печата на издателя на сертификата, т.е. на държавния орган, а в клетка 12 – се съдържа декларация на износителя, изисква се подпис на упълномощеното да го представлява лице и няма изискване за поставяне на печат в тази клетка. Следва да се отбележи, че сертификатът за произход форма А, издаден от турските власти - № 0217634 на л. 44 от делото, е попълнен съобразно тези изисквания.

Предвид всичко изложено, то следва извод, че по проведената процедура за установяване на автентичността на сертификат за произход формуляр „А“ от компетентните органи от С. А.. Съдът приема, че отговорът на тези власти е възпроизведен в писмото от 26.01.2011г. на заместник директора на Агенция Митници, което следва да се цени като официален документ по смисъла на чл.179,ал.1 от ГПК. Тази разпоредба придава характер на официален документ на възпроизведените в документ изявления, направени пред длъжностното лице, в кръга на службата му. Безспорно чрез централните органи на Агенция „Митници“ се осъществява административното сътрудничество по реда на чл. 94 съответно чл. 97у от Регламент 2454/93, предвид правомощията на изпълнителния директор да осъществява сътрудничество с други органи по формирането, изпълнението и контрола на дейностите, засягащи митническите въпроси, съгласно чл. 5,ал.1 т. 18 от У. правилник на агенцията, приложим към датата на издаване на разглежданото писмо. Поради това възпроизвеждането на волеизявлението на компетентните органи на С. А. в изявление на орган от Централното митническо управление, представлява официален документ по смисъла на чл. 179,ал.1 ГПК и обвързващо доказателство относно посочените в него факти. Този извод съдът формира и поради изричното писмено изявление на жалбоподателя на л. 47 от делото – че не се възразява по приемането на представените от ответника доказателства, направено след като е представено разглежданото писмо от 26.01.2011г. Изявлението изхожда от упълномощения процесуален представител на жалбоподателя - съгласно

договора на л. 5 от делото, и съдът го цени като валидно процесуално действие. От изложеното следва, че не е налице спор по резултатите от проверката на сертификат № 1867 от властите на С. А..

Също характер на официален документ по чл.179,ал.1 ГПК - по същите съображения, има и служебната бележка от 09.02.2011г. на л. 34 от делото, издадена от началник „Тарифна политика“ при Митница Столична, Митническо бюро С.-изток, също неоспорен относно удостоверените в него факти за резултатите от извършената последваща проверка от държавата-бенефициер.

Предвид изложеното, като удостоверени с официални документи, съдът приема за неоспорени и доказани резултатите от проверката на сертификата, от които следва, че не е потвърдена автентичността на проверения сертификат. Поради това за правилен и логически обоснован изводът в обжалваното решение, че същият сертификат за произход формуляр „А“ – образец Приложение 17 към Регламент 2454/93, с № 18967/05.10.2009г., посочен като издаден от държавен орган от С. А., не може да бъде приет за предоставяне на тарифни преференции, тъй като автентичността му не е потвърдена. Последното представлява основание по чл. 94,параграф 5, съответен на чл. 97у, параграф 5 от Регламент 2454/93 в действащата редакция към датата на издаване на обжалваното решение да бъде отказано предоставянето на тарифни преференции по процесната ЕАД.

Не е достатъчно процесната стока да е опосреден внос от С. А., а следва безспорно да бъде доказан произходът на стоката по един от двата предвидени начина по чл. 80 от Регламент 2454/93 в относимата към датата на вноса редакция, обсъдени по-горе. На основание чл. 94,параграф 5, съответен на чл. 97у, параграф 5 от Регламент 2454/93, необходимо и достатъчно условие да не бъдат предоставени тарифни преференции при вноса е държавата-бенефициер да не потвърди автентичността на сертификата мълчаливо или изрично. В казуса по делото съдът приема, че е налице изрично изявление, че сертификатът не е автентичен – поради установеното различие в данните за компетентния държавен орган, посочен като негов издател в оригинала, съхраняван от държавата-бенефициер.

Изложеното обосновава извод за правилност на приетото от митническия орган в обжалваното решение, че не следва да бъдат предоставени тарифните преференции по чл. 67 от Регламент 2454/93 за вноса по процесната декларация, и по същата следва да бъде определено вносно митническо задължение в пълен размер.

Съдът констатира, че съгласно декларираният в клетка 33 от ЕАД тарифен код - 3817 00 50 за стоката линеен алкилбензен, по верността на който не се спори, съгласно Регламент (ЕО) № 1031/2008 на Комисията от 19 септември 2008година за изменение приложение I към Регламент (Е.) №2658/87 на Съвета относно тарифната и статистическа номенклатура и Общата митническа тарифа, публикувана в Официален вестник на ЕС от 31.10.2008 г. е предвидена ставка на митото от 6,3 % върху декларираната митническа стойност в размер на 90081,21лв. По размера на декларираната стойност на стоката също не се спори, с оглед на което

правилно е определено следващото се мито в обжалваното решение в размер 5675,11лв. Също предвид определянето на по-висок размер на дължимото мито, правилно е определен и допълнителен по-висок размер на дължимия ДДС при вноса – върху данъчна основа, която освен декларираната митническа стойност на стоката включва и дължимото мито – общо 95756,32 лв., както изисква чл. 55, ал.1, т. 1 от Закона за данък върху добавената стойност. Съгласно тази разпоредба, данъчната основа при внос на стоки е митническата стойност, увеличена с митните сборове, акциза и другите такси, дължими във връзка с вноса на стоките.

Също правилно с обжалваното решение е постановено трансформиране в плащане към бюджета за задълженията по процесната ЕАД на депозита по същата, учреден във връзка с издаването на разрешение за вдигането на стоките и поради направената преценка, че следва да бъде извършена проверка на сертификата за ползване на тарифни преференции.

От обсъденото следва извод, че обжалваното решение е и материално законосъобразно, доказани са приетите за установени фактически и правни основания, издадено е в съответствие с обсъдените като приложими правни норми и поради това е законосъобразно по смисъла на чл.146, т.4 АПК.

Обжалваното решение е издадено изцяло при условията на обвързана компетентност – относно прилагането на резултатите от проверката и определянето на следващото се задължение за мито и ДДС. Следователно, тъй като не е издадено при упражнена оперативна самостоятелност, неотносимо е основанието за законосъобразност по чл.146, т.5 АПК – съответствие с целта на закона, вр. параграф 1, т.3 от допълнителните разпоредби на АПК и съдът не го обсъжда.

На основание изложените съображения, жалбата е неоснователна, не е налице незаконосъобразност на обжалваното решение по смисъла на чл.146 АПК и съдът следва да с решението си да отхвърли жалбата. Тъй като от ответника не е поискано присъждане на разноси, съдът не се произнася.

По изложените правни и фактически съображения, и на основание чл.172, ал.2 АПК Административен съд София-град, Първо отделение, 12 състав

РЕШИ:

ОТХВЪРЛЯ жалбата на [фирма] със седалище в [населено място] и ЕИК по БУЛСТАТ №[ЕИК], против Решение № 9600-0219/21.06.2011г. на началника на Митница Столична.

РЕШЕНИЕТО може да бъде обжалвано с касационна жалба пред Върховен административен съд в 14-дневен срок от съобщаването му.

Административен съдия:

